

9.10.2022, Pustá Rybná

Ve jménu Boha Otce i Syna i Ducha svatého.

POZDRAV Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho i Pána Ježíše Krista.

INTROIT Hospodin otvírá oči slepým, Hospodin sehnuté napřimuje, Hospodin miluje spravedlivé. Hospodin ochraňuje ty, kdo jsou bez domova, ujímá se sirotka i vdovy, svévolným však mate cestu. Hospodin bude kralovat věčně, Bůh tvůj, Sijóne, po všechna pokolení. Haleluja. Ž 146, 8-10

PÍSEŇ 158 Samému Bohu,

VSTUPNÍ MODLITBA

Pane Bože,
strach a obavy nejen z nových věcí, ale i z neoraných polí našeho působení mezi lidmi, ale i v našich rodinách zatemňují naši mysl a někdy i srdce. Bojíme se mluvit o tom, co se nehodí a raději zůstáváme uzavřeni ve svých světech, ve svých ustálených myšlenkových pochodech, uvnitř sebe samých. Prosíme, otvírej nás nejen ke slyšení tvého Slova, ale otvírej naše vidění pro to, co jsme ještě nepoznali. Prosíme, daruj nám vnímavost i pro věci mezi nebem a zemí a dej nám svůj čas a prostor pro to, co bychom tak rádi viděli a slyšeli i my sami, že jen víra v Syna člověka a tvého Syna vede i k tobě samotnému. Amen.

1. ČTENÍ Iz 6, 8-10

PÍSEŇ 442 Pane, dnešek,

OHLÁŠKY

PŘÍMLUVNÁ MODLITBA

Pane Ježíši Kriste,

Tys za námi přišel na tento svět, abychom i my poznali, že nad Tebe není.

Prosíme tě za všechny zbloudilé, kteří nemohou najít své místo.

Prosíme tě za všechny netečné, které nezajímá nic jiného, než co budou dělat celý den.

Prosíme tě za všechny, kterým se ztrácí smysl jejich života nebo ho jen nemohou najít. Otevírej jim i svou náruč.

A prosíme tě za všechny, kdo by tak rádi, aby s nimi někdo mluvil, tím lépe ty sám. Prosíme, dej se jim také poznat.

A prosíme tě i za nás za všechny, abychom prohlédli, co je v tom životě skutečně důležité a mohli si za tím také jít.

A všechny své nevyslovené prosby vkládáme do modlitby, kterou jsi náš naučil: Otčenáš... Amen.

POSLÁNÍ Co říká Písmo? ,Uvěřil Abraham Bohu, a bylo mu to počítáno za spravedlnost.‘ Kdo se vykazuje skutky, nedostává mzdu z milosti, nýbrž z povinnosti. Kdo se nevykazuje skutky, ale věří v toho, který dává spravedlnost bezbožnému, tomu se jeho víra počítá za spravedlnost. Řím 4, 3-5

POŽEHNÁNÍ ,Hospodin tě požehná a ochrání tě, Hospodin rozjasní nad tebou svou tvář a bude ti milostiv, Hospodin obrátí k tobě svou tvář a obdaří tě pokojem.‘ Num 6, 24-26

PÍSEŇ 487 Amen, Otče,

2. ČTENÍ (ZÁKLAD KÁZÁNÍ) Jan 9, 35-41

Ježíš se dověděl, že ho vyhnali; vyhledal ho a řekl mu: „Věříš v Syna člověka?“ Odpověděl: „A kdo je to, pane, abych v něho uvěřil?“ Ježíš mu řekl: „Vidíš ho; je to ten, kdo s tebou mluví.“ On na to řekl: „Věřím, Pane,“ a padl před ním na kolena. Ježíš řekl: „Přišel jsem na tento svět k soudu: aby ti, kdo nevidí, viděli, a ti, kdo vidí, byli slepí.“

Farizeové, kteří tam byli, to slyšeli a řekli mu: „Jsme snad i my slepí?“ Ježíš jim odpověděl: „Kdybyste byli slepí, hřích byste neměli. Vy však říkáte: Vidíme. A tak zůstáváte v hříchu.“

Na první poslech by se řeklo, že síla a hodnota víry se pozná podle toho, kolik. Kolik lidí přivede Pán Ježíš k víře ve svého nebeského Otce. Kolik korun se vybere při vycházení z jeho chrámu a na provoz jeho společenství. Kolik lidí bude v neděli v kostele, kolik dětí bude na náboženství či kolik se nás sejde na tu či onu brigádu.

Na druhý poslech by se zdálo, že o to vlastně nejde. Sám Ježíš přichází s myšlenkou, že ještě víc, než o počty jde o obrácení těch, kteří ho až dosud nepoznali, a naopak oslepení těch, kdo vidí až moc.

A na třetí poslech už můžeme říct, že úplně nejvíc jde o to uvidět Pána Ježíše neboli Syna člověka. Mluvit s ním, a ne o něm a dál zvěstovat, že je to právě On, kdo přišel na tento svět, aby nám při závěrečném soudu zvěstoval svou milost.

Neboť tím prohlédnutím, co mají vidět úplně všichni lidé, nejsou ani tak něčí skutky, jako Boží milost.

A co si z toho všeho můžeme vzít my. Nejde jen o horizontálu, o to, kolik nás je, ale o čem to je. Jde o to, kdo je vlastně Pán Ježíš, proč přišel na tento svět plný hříchu a obviňování a vnesl do něj milost a pokoj. Kdo jsou ti farizeové, co o Ježíši už slyšeli, ale vlastně ho odmítají. A říkají, že ho ani nepotřebují, neboť jsou bez hříchu a vidí i vědí všechno. A kdo jsme my sami, co tu teď spolu sedíme a pokoušíme se přijít na to, jak to s tím Pánem Ježíšem a vírou v něj vlastně je a jestli je nevěřit hřích.

Odpověď první. Pán Ježíš je ten, který jednak s lidmi mluví, a ne o nich. Kdo přišel na tento svět, aby ho spasil, a ne odsoudil. A kdo nechal prohlédnout i ty, kdo si mysleli, že viděli i viděli už úplně všechno. A vlastně jim to tak i stačí. Farizeové jsou ti, kdo si Ježíšova slova vztáhli na sebe a odmítají ho s tím, že ho vlastně nepotřebují. Protože viděli i věděli už úplně všechno. A my všichni, co tu teď spolu sedíme, jsme těmi, kdo čekáme na nějaký zázrak v podobě návratu víry i do našich světů. A návratu všech lidí, kdo se s ním i někdy setkali, ale řekli, děkuji, nechci.

A těm všem říká Ježíš, že vy říkáte, že vidíte, a já říkám, že vidíte, a tak zůstáváte v hříchu. To, co vidíme, můžeme totiž i dost často odsoudit, zatímco to, co nevidíme, tomu náleží i Boží milost.

Celý problém víry a nevíry je totiž v tom, čemu a v koho vlastně věříme. Ježíš říká, že uvěří ten, kdo se setká i s ním samotným a ne,

jen s těmi, pro koho si i On sám přišel. A prohlédne i to, že život v jeho přítomnosti nestojí jen na dobrých skutcích, ale i na Boží přítomnosti a jeho milosti. A to znamená o něm jako o člověku, ale také jako o Bohu také vyprávět. A nejen o své víře, jak tomu možná bylo až doposud. Neuvěří tak ten, kdo hledí jen na naše skutky, ale ten, s kým o víře v Boha hodíme také řeč. Neuvěří tak ten, kdo jen uvidí, kam i my sami v neděli chodíme nebo nechodíme, ale s kým z nás bude možné o světě a Boží přítomnosti v něm také hovořit. A neuvěří ten, kdo bude jen vidět, kolik se nás schází a kde. Ale jestli vzpomínáme jen na to špatné a toužíme i po nějaké útěše nebo i na to dobré a to chceme, aby zůstalo zachováno.

Celý problém víry a nevíry je v tom, že to, co je důležité, je zároveň očím neviditelné. To, co vidíme na první pohled, ještě nevypovídá nic o tom, jaké to je. I ten slepý musel vlastně prohlédnout nadvakrát. Nejdřív ze své faktické slepoty a pak poznat i toho, kdo ho uzdravil a s kým také mluvil. K pravému vidění víry. Nejdřív musí uvidět ještě před uzdravením a pak musí říci, koho to vlastně vidí, totiž Pána Ježíše, který ho před chvílí uzdravil. Vidí toho, kterého sice viděl už předtím, ale nepoznal. A teď už vidí i nadvakrát. Svět kolem sebe, jemuž také nějak rozumí, svého Pána, který ho k tomu také přivedl a svou víru, která je i o něm.

Celý problém víry a nevíry je v tom, že i ta současná krize, krize víry a křesťanství, krize společenství, krize evangelictví, krize počtů a jakéhosi všeobecného nezájmu je vlastně soudem. Ježíš se setkává i s těmi, kteří své vzrůstající nepřátelství projevovali také k člověku, jemuž Ježíš pomohl. Ten skutečný soud však probíhá v tom, že ten, který byl na začátku slepý, nakonec vidí a ve víře se hlásí k Ježíši. A naopak ti, kteří jsou od počátku jako vidoucí, totiž schopní posuzovat, nejsou ochotni věřit svým očím a umanutě hledají své vlastní vysvětlení toho, s čím jsou v důsledku Ježíšova činu konfrontováni. A právě tuto zarputilost nakonec Ježíš prohlašuje za hřích. Hřích nespočívá v neschopnosti vidět, nýbrž v neochotě vidět.

Jak toho dosáhnout? Jak ven ze současného marasmu, kdy ani za mák nerozumíme tomu, v čem žijeme a jak dosáhnout toho, aby se k nám všichni lidé opět navrátili a tím přijali zvěst o spasení pouhou milostí? Nově se narodit, říká Ježíš. Překonat to, že s tím stejně nic dělat nejde a hledat nové možnosti. Přestat se bát, že to stejně nikoho nebude zajímat, protože to zajímá právě nás. A nechtít všechno hned, protože některé věci přijdou až za dvacet let. Když uzdravil slepého, překonal to, co bylo považováno za definitivní. A bývalý slepý se proto svým sousedům jeví jako jiný člověk a ve svém údělu se postupně čím dál víc podobá Ježíšovi, Synu člověka.

Nově se narodit. Což mimo jiné také znamená, že musíme umřít.
Pán Ježíš si i pro nás přijde podruhé, až my tu nebudeme. Až tu nebudou naše tělesné schránky a zůstane jen duch, pro který si právě přijde Pán Ježíš a odnese si nás do nebe. Nově se narodit znamená to, že v nás musí umřít ten starý člověk i se všemi skutky a narodit se v něčem jiném, novém a lepším, kde už to bude jen o Boží milosti. Nově se narodit neznámá nechat umřít naši minulost, což bychom ani nedovolili, ale přestat se bát, že něco nebude podle našich představ. Nechat umřít své představy a nechat promluvit toho, který ví víc, totiž našeho Pána a Boha. Nově se narodit znamená přestat se orientovat podle toho, co jsme udělali nebo neudělali, řekli nebo neřekli, ale jaké místo v našich životech zaujímá víra, se kterou k nám přichází i sám Kristus. A nabízí nám a zve nás, věříš v Syna člověka? A kdo je to, pane, abych v něho uvěřil? Vidíš ho, je to ten, kdo s tebou mluví. Věřím, pane, a padl před ním na kolena.
To my čekat ani dělat nemůžeme, ale můžeme přijmout, že Pána Ježíše uvidíme, když ho necháme také promluvit. A nebude muset jen mlčet před naší slepotou, před našimi strachy a obavami a před nedohledáním za hranice toho světa, kraje či sboru jako takového. Pána Ježíše uvidíme, až si necháme i my sami otevřít uši a nejen oči.